

TẠI BIẾN MẠCH MÁU NÃO

Trần Sĩ Huân

Lời giới thiệu: Ái Hữu Trần Sĩ Huân trước đây rất hăng hái tham gia viết bài cho LTAHCC. Gần như hầu hết LT nào cũng có bài viết của AH. Từ ngày AH lâm trọng bệnh (5-5-2004) đến nay AHCC chúng ta không có dịp được đọc bài viết nào của AH T.S. Huân trong các LT 83, 84, 85 và 86. Nay bệnh tình của AH đã được thuyên giảm khả quan, chỉ còn bị tê liệt khoảng 50% phần tay chân bên phải, nhưng khi tiếp xúc trò chuyện với AH, tôi nhận thấy trí nhớ và những suy tư của AH còn rất sáng suốt minh mẫn; AH lại tập được viết thư và đánh email trên computer bằng tay trái để gửi cho bạn bè và bà con. Thấy vậy, tôi bèn động viên AH viết một bài kể lại diễn tiến bệnh tình của AH, để các AH chúng ta ở lứa tuổi “cổ lai hi” may ra từ đó có thể rút ra một vài kinh nghiệm để áp dụng cho bản thân mình khi gặp tình huống tương tự. Sau nhiều ngày suy nghĩ AH Huân đã hoan hỉ nhận lời yêu cầu của tôi. Sau đây là lá thư ngắn gửi cho tôi mang thủ bút viết bằng tay trái của AH Huân và bài viết của AH do tôi đánh máy lại.

Hoàng Đình Khôi

HUAN SI TRAN
1312 TOREERO DRIVE
OXNARD, CA 93030

11 - 6 - 06

Chú Khôi

Tôi gửi đính kèm bài của tôi
do cháu nó đánh máy lại. Nhờ chú
sắp đặt lại và gửi cho ô. Khôi -
trông - Giang để tùy nghi.
Gửi cho mình 2 bản để làm
tài liệu.
Chào thân mến,
Hoat

Ở đời sống chết là việc thông thường, nhưng mỗi việc đều có nguyên do. Sống theo ý nghĩa của nó, có một tâm trạng khác nhau đi kèm theo sự vinh nhục của cuộc đời như đã diễn tả trong bài thơ của Cụ Phan Bội Châu sau đây:

SỐNG

Sống tui làm chi đứng chật trời,
Sống nhìn thế giới hỏ chẳng ai?
Sống làm nô lệ cho người khiến,
Sống chịu ngu si để chúng cười.

Sống tưởng công danh không tưởng nước,
Sống lo phú quý chẳng lo đời.
Sống mà như thế đừng nên sống,

Sống tui làm chi đứng chật trời.

Đây là tiếng nói để lại cho người đời sau noi theo ý chí của các bậc đã biết xả thân vì nước, không một chút bận lòng.

Còn chúng ta sống trên cõi đời này thì cái chết đến với chúng ta chỉ có nghĩa là hết đua chen, trở về với cát bụi mà thôi. Nhưng chết cũng có nhiều cách: có người sống đó mà chết đó, chết bất đắc kỳ tử; có người kéo dài cuộc sống trong đau khổ ngày đêm mà vẫn không

chết; có người muốn chết vì sống phải nhờ cậy người khác, nằm một chỗ không đi lại nói năng gì được cả; hạng sau này gồm nhiều thành phần khác nhau. Do đó tôi chỉ xin nói về trường hợp của tôi mà thôi.

Suốt đời tôi chăm lo làm việc để nuôi gia đình cho đến năm 70 tuổi tôi mới về hưu. Qua năm 72 tuổi, tôi lại phải về Huế lo an táng cho thân phụ tôi vừa mới qua đời, hưởng thọ 94 tuổi. Người tôi lúc ấy như kém sức khỏe....

Năm tôi 67 tuổi, tôi đã từng trải qua một cuộc phẫu thuật ở cổ để thông máu lên đầu vì mạch máu bên trái bị nghẹt đến 90%. Công việc suôn sẻ không có gì đáng lo ngại. Trong thời gian ba ngày nằm tại bệnh viện Kaiser ở Oakland để thực hiện cuộc phẫu thuật trên, có anh Tôn Thất Ngọc và anh Nguyễn Đình Duật đến thăm (ngoài sự hiện diện của các con cháu tôi), lòng tôi cảm động vô cùng. Tôi hoàn toàn hồi phục sau 7 ngày dưỡng bệnh và trở lại làm việc như thường.

Và như thế tôi đã sống vui sống khỏe mà không để ý gì đến bệnh tình của mình nữa. Thế rồi đến lúc 7 tháng sau khi đưa đám ông cụ tôi về, vào ngày 5-5-2004 tôi bắt đầu tọa bệnh... Ngày hôm đó, lúc 11 giờ, tôi có hẹn tại phòng mạch của ông nha sĩ Tài. Trong khi ngồi chờ ở phòng đợi, tôi cảm thấy chân mặt của tôi bỗng nhẹ hơn mọi khi. Đến phiên tôi vào khám bệnh, tôi mới nói cho ông nha sĩ biết về tình trạng hiện tại của tôi. Ông bảo tôi nên đi ngay vào phòng cấp cứu bệnh viện St. John (Oxnard) để khám. Tôi lái xe về nhà, bảo người con trai đầu của tôi - ở xa đang về thăm vợ chồng tôi - đưa tôi vào bệnh viện. Khi đến bệnh viện, tôi nhìn thấy có rất đông người ngồi đợi ở phòng chờ. Tôi vào ký giấy khai bệnh mà không có dấu hiệu đau ốm gì cả. Tôi ngồi chờ đến 3 tiếng đồng hồ sau mới được vào khám ở hành lang. Khám xong tôi được giữ lại tại bệnh viện tới hôm ấy. **Đây là một kinh nghiệm đáng ghi nhớ. Lẽ ra tôi nên gọi 911 để xe ambulance đưa vào phòng khám ngay.**

Sáng hôm sau, tôi được khám tiếp và lần này bệnh tôi trở nên nặng hơn: chân tay bên mặt bắt

đầu tê liệt, đi đâu phải có người kèm theo, các bộ phận tiêu hóa bắt đầu có vấn đề vì một số dây thần kinh bị tê liệt ảnh hưởng đến các bộ phận đó, tôi bắt đầu bị sốt nặng. Lúc này tôi được biết mình bị tai biến mạch máu não (stroke). Tôi nhận một giấy sinh hoạt hàng ngày gồm có những phần tập vận động và ăn uống thường lệ. Sau 2 tuần, bệnh tôi trở nên nặng hơn.

Đến một tháng thấy tình trạng không khá quan hơn, người con rể của tôi, đang làm việc ở bệnh viện Hoag (Newport Beach), làm giấy tờ để chuyển tôi xuống bệnh viện đó.

Trong lúc nằm ở bệnh viện St. John, đã có nhiều lần tôi nghĩ đến cái chết, nên đêm đến tôi nằm ngủ mà miệng cầu xin Trời Phật cho mình ra đi thanh thản không phiền đến gia đình và người thân.

Rồi tôi được xe cứu thương đưa đến bệnh viện Hoag trong một buổi tối âm u, gió lạnh, chỉ một mình tôi với 2 người lái xe di chuyển trên đoạn đường gần 2 tiếng đồng hồ. Qua mấy ngày sau, tôi không còn biết gì hết cả. Sau đây là những việc tôi nghe thuật lại:

Vào một đêm khuya, ai nấy đều về phòng ngủ hoặc nhà riêng, thì đứa con trai 36 tuổi (người con thứ 7) đi với mẹ nó vào thăm tôi, nhìn thấy tôi mặt mày xanh lét mới chạy nhanh ra phòng làm việc kêu cứu. Cô y tá đi vô phòng tôi rồi ra cầm điện thoại gọi bác sĩ đến gấp. Trong chốc lát ông bác sĩ đến nơi và ra lệnh mổ bụng tôi ngay vì ruột tôi có dấu hiệu không tốt. Công việc kéo dài đến 2 giờ sáng mới hoàn tất. Lúc đầu tưởng chỉ mổ chút ít thôi, không ngờ càng đi sâu càng thấy khúc ruột bị hư càng nhiều. Ông bác sĩ phải lấy ½ khúc ruột già từ đoạn ruột dư lên đến lỗ rún và đưa bộ phận đại tiện ra ngoài gần bao tử... Tôi vẫn ở tình trạng mê man trên giường bệnh.

Sau cuộc phẫu thuật trên tôi lại bị phổi chứa đầy nước, ông bác sĩ phải lại phải cho thoát nước ra bằng cách cắt ống yết hầu (oesophage)

ở cuống cổ và đặt một ống cao su vào trong để liên hệ với một máy đặt ở ngoài. Một ống cao su khác được đặt tại đầu bao tử để nhận sữa và thuốc uống chứ không có ăn trực tiếp vào miệng. Kể từ lúc đó tôi không thể nói ra tiếng nói nào nữa. Mọi giao thiệp với bên ngoài là do y tá điều động. Tôi vẫn tiếp tục mê man....

Gia đình vợ và các con tôi đều tính đường lui vì không còn hi vọng gì nữa. Nhưng trời thương ngó lại, sau hơn một tháng tĩnh dưỡng, tôi đang dần dần lấy lại sức.... Trong những ngày này khi có bạn bè và người thân đến thăm, tôi chỉ có thể dùng tay trái chỉ vào bảng chữ để nói chuyện chứ vẫn chưa nói được tiếng nào. Ngoài gia đình, bà con

đến thăm còn có cả một nhóm AHCC gồm có anh Thí, anh Tụng, anh Toại, anh chị Lễ v.v... và nhiều anh khác... (xin các anh thông cảm vì tôi không thể nhớ hết được trong lúc tôi còn bệnh hoạn). Sự viếng thăm này và những lời an ủi chân tình của các anh đã làm cho tôi vô cùng cảm động. Tôi cũng được sự chăm sóc rất chu đáo và đầy tình yêu thương từ vợ và các con tôi, và vì ở xa nên vợ con tôi phải thuê nhà gần bệnh viện để tiện việc lui tới săn sóc.

Đến tháng 8 năm 2004, tôi phải dời đến bệnh viện Kindred ở Westminster. Tại đây tôi chỉ lo tập nói và tập đi lại từ đầu. Ngày 15-9-2004 tôi lại phải dời đến một chỗ khác gần nhà hơn gọi là “Extended Care Center” – chi nhánh của bệnh viện St. John - có bác sĩ Batia chuyên trị bệnh phổi. Sau khi phổi lành mạnh, bác sĩ tháo gở ống hút đàm ở yết hầu ra, chỉ vài ngày

sau tôi bắt đầu nói được. Thật là phép nhiệm màu! Bệnh viện này tuy nhỏ hơn chỗ khác nhưng thường ngày có người đưa báo đọc, có y tá đến cho ăn theo lời dặn của bác sĩ và có một số y tá khác dắt bệnh nhân đến phòng tập đi đứng, tắm rửa v.v...

Ngày 11-11-2004, tôi được bác sĩ ký giấy cho về nhà. Có 3 y tá đến nhà giúp tôi tập đi đứng và thực tập những điều cần thiết trong thời gian 4 tuần.

Đứng sau AH TSHuân: ÔB HĐKhôi, ÔB PNXYên, Bà TSHuân

Thật ra cũng nhờ ơn mưa móc mà tôi sống được đến ngày hôm nay. Sống được ngày nào tôi còn phiền nhiễu đến vợ con ngày ấy. Sống mà suốt ngày từ lúc mở mắt ra là phải nhờ đến vợ vô cho uống sữa và thuốc (4 lần 1

ngày), con trai thay áo quần, làm vệ sinh, giúp tôi ngồi vào xe lăn, còn phải thuê người giúp việc đến nhà mỗi ngày để lo việc giặt quần áo và dọn dẹp trong nhà, đó là chưa kể những lúc đi khám bệnh định kỳ hay đi giải trí mà phải đem theo xe lăn để di chuyển v.v...

Tôi cũng xin cảm ơn những người bà con, những bạn bè thân thiết khi nghe tin tôi về nhà đã điện thoại, viếng thăm và viết báo cổ vũ làm cho tôi cảm động vô cùng.

Hiện giờ tôi cảm thấy rất yên vui khi sống trong ngôi nhà của mình với tình thương yêu mà vợ và các con dành hết cho tôi. Tôi thấy rất mãn nguyện với những gì hiện có. Với tôi việc vĩnh viễn ra đi là việc tất nhiên trong một ngày mai nào đó...

Oxnard, California, 6-6-2006